

Arrest

nr. 226 037 van 12 september 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2019 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2018 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn echtgenote, mevrouw J. S. L., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 19 februari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 28 februari 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.08.2018 werd ingediend door:

Naam: A.

Nationaliteit: Nigeria

Geboorteplaats: E.

Voorna(a)m(en): D. O.

geboortedatum: (...) 1978

RR: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Overwegende dat op 28.08.2018 via de gemeente Antwerpen een bijlage 19ter werd ingediend op naam van A., D. O., geboren op (...)1978, van Nigeriaanse nationaliteit, om zijn echtgenote, J. S. L., geboren op (...) 1971, van Nederlandse nationaliteit teervoegen.

Betrokkene en de referentiepersoon zijn gehuwd te Nigeria dd. 10.03.1917.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon nog steeds als wettelijk samenwonende staat geregistreerd met de heer O. A. E.-S. (RR: ...).

Deze wettelijke samenwoning is door geen van beide partijen opgezegd.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21.

Overwegende dat volgens art. 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat in dit geval rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, overeenkomstig artikel 3, §2, 1° van het wetboek van internationaal privaatrecht;

Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt voor Belgische onderdanen (artikel 147 van het burgerlijk wetboek: men mag geen tweede huwelijk aangaan vóór de ontbinding van het eerste).

Het is in Nederland verboden om met meer dan één persoon getrouwd te zijn. Het met twee partners gehuwd zijn heet officieel 'bigamie'. Bigamie is strafbaar gesteld in artikel 237 Wetboek van Strafrecht.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen A. D. A. en J. S. L. afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. (...)"

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"In de bestreden beslissing weigert verwerende partij het verblijf aan verzoeker omdat zijn partner zich schuldig zou hebben gemaakt aan bigamie. Meer bepaald zou verzoekers partner nog geregistreerd staan als wettelijk samenwonende die niet werd opgezegd, waardoor verwerende partij weigert het huwelijk van verzoeker te erkennen.

1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing erg tegenstrijdig gemotiveerd is. Verwerende partij zet eerst uiteen waarom het Belgisch recht van toepassing zou zijn, en besluit dan dat overeenkomstig het Nederlands wetboek van Strafrecht bigamie verboden is.

Verzoekers partner heeft inderdaad in het verleden een wettelijke samenwoning afgesloten met dhr. O. A. E.-S. (RR. ...). Zij is echter nooit gehuwd geweest, behalve thans met verzoeker die de Nigeriaanse nationaliteit bezit.

Bovendien stelt artikel 46 van het Wetboek IPR:

"Onder voorbehoud van artikel 47 worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Een bepaling van het door het eerste lid. toepasselijk verklaard recht, die het huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht verbiedt, is niet van toepassing indien een van de personen de nationaliteit bezit van een Staat waarvan het recht een dergelijk huwelijk toestaat of op het grondgebied van een dergelijke Staat zijn gewone verblijfplaats heeft."

Verzoeker heeft de Nigeriaanse nationaliteit en zijn partner heeft de Nederlandse nationaliteit. Daarbij is verzoekers partner uitsluitend gehuwd met verzoeker, en is er bijgevolg geen sprake van een 'echtgenoot met de Belgische nationaliteit' zoals verwerende partij vaagweg opmerkt in de bestreden beslissing.

Verzoeker ziet dan ook niet in waarom overeenkomstig artikel 46 van het Wetboek IPR in casu het Belgisch recht van toepassing zou zijn.

Het is duidelijk dat de vermelding van een Belgische echtgenoot en de daaropvolgende toepassing van het Belgisch recht een standaardmotivering betreft, door verwerende partij foutief overgenomen uit een

model van een vorige beslissing in een ander dossier. De stelling dat verzoekers partner een echtgenoot met de Belgische nationaliteit zou hebben is manifest foutief en vindt bovendien geen enkele steun in het administratief dossier. Er is geen enkele indicatie dat verzoekers partner gehuwd zou zijn met iemand anders dan verzoeker.

2. De bestreden beslissing weigert voorts het huwelijk tussen verzoeker en zijn partner te erkennen omdat zijn partner zich schuldig zou hebben geïnaakt aan bigamie.

Artikel 237 van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht bevat inderdaad een verbod op polygamie, namelijk het "opzettelijk aangaan van een dubbel huwelijk":

"Artikel 237

Met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vierde categorie wordt gestraft:

o 1°. hij die opzettelijk een dubbel huwelijk aangaat;

o 2°. hij die een huwelijk aangaat, wetende dat de wederpartij daardoor een dubbel huwelijk aangaat.

Indien hij die opzettelijk een dubbel huwelijk aangaat, aan de wederpartij zijn gehuwde staat heeft verzwegen, wordt hij gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vierde categorie.

Ontzetting van de in artikel 28, eerste lid, onder 1°, 2° en 4°, vermelde rechten kan worden uitgesproken " (eigen onderlijning)

Verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat verzoekers partner niet gehuwd was, maar louter een wettelijke samenwoning was aangegaan met haar vorige partner, dhr. O. A..

Dit wordt bevestigd in de bestreden beslissing. Verwerende partij twijfelt bijgevolg niet aan hun hoedanigheid van (voormalig) wettelijk samenwonenden in plaats van gehuwden.

Nu er geen sprake is van een eerste huwelijk, kan er bijgevolg ook geen tweede huwelijk worden aangegaan voor de ontbinding van het eerste huwelijk, en kunnen de bepalingen omtrent polygamie onmogelijk toepassing vinden.

Bovendien stelt artikel 1476, §2 van het Burgerlijk Wetboek, dat het instituut van de wettelijke samenwoning regelt:

"§2. De wettelijke samenwoning houdt op wanneer een van de partijen in het huwelijk treedt of overlijdt, of wanneer er een einde aan wordt gemaakt overeenkomstig het bepaalde deze paragraaf. " (eigen onderlijning)

Nu de wettelijke samenwoning tussen verzoekers partner en dhr. O. van rechtswege is opgehouden op het ogenblik dat zij in het huwelijk trad met verzoeker, heeft zij niet langer de hoedanigheid van 'wettelijk samenwonende', kan er opnieuw onmogelijk sprake zijn van bigamie en is er bijgevolg geen enkel bezwaar meer tegen het huwelijk.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van ' behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vandenbroele, 2002, randnummer. 19).

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing redelijkerwijze niet verantwoorden. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een

schending in van de motiveringsplicht waaraan verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In casu bevat de bestreden beslissing passages uit standaardmodellen die niet van toepassing zijn op het geval van verzoeker, is er onduidelijkheid over welk recht verwerende partij nu van toepassing acht en werden artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet duidelijk miskend.

Van een zorgvuldig bestuur kan worden verwacht dat zij een individueel onderzoek voert per dossier, en het toepasselijk recht correct onderzoekt en toepast, quod non.

Om al deze redenen schendt verwerende partij de hierboven vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met de bestreden beslissing en wenst de nietigverklaring ervan te bekomen.”

De verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend en ook ter terechtzitting werd geen enkel verweermiddel naar voor gebracht.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De verzoeker diende met name, op grond van artikel 40bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet, een aanvraag in als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan, mevrouw J. S. L. (hierna ook “de referentiepersoon” genoemd). De weigeringsbeslissing berust op een aantal feitelijke vaststellingen en op de vaststelling dat “de Dienst Vreemdelingenzaken” het tussen de verzoeker en de referentiepersoon afgesloten huwelijk weigert te erkennen in België.

De Raad wijst er vooreerst op dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door “de Dienst Vreemdelingenzaken”, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft. Immers staat tegen zulke weigering, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het Wetboek internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), een beroep open bij de familierechtbank.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid, *juncto* artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De Raad is dan ook als enige bevoegd om zich uit te spreken over het voorliggende beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing waarbij aan de verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden, overeenkomstig artikel 40bis van de vreemdelingenwet, wordt geweigerd.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoeker enkel vraagt om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te vernietigen en uit niets blijkt dat de verzoeker de nietigverklaring zou nastreven van de in de bestreden akte opgenomen beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om het huwelijk niet te erkennen in België. De Raad is dan ook enkel gevat voor zover de bestreden akte aan de verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden weigert. In het kader van het voorliggende annulatieberoep kan en moet de Raad dus nagaan of de gemachtigde een correcte toepassing heeft gemaakt van de wet en of de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden is gestoeld op een correcte en zorgvuldige feitenvinding (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

De verzoeker voert onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Hij stelt dat de beslissing het verblijfsrecht weigert omdat de referentiepersoon zich schuldig zou hebben gemaakt aan bigamie. De verzoeker brengt hiertegen in dat de referentiepersoon enkel een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met de heer O. A., en dat zij niet met hem gehuwd was. De stelling dat de referentiepersoon een echtgenoot heeft met de Belgische nationaliteit, vindt

volgens de verzoeker geen enkele steun in het administratief dossier en hij herhaalt dat er geen enkele indicatie is dat de referentiepersoon gehuwd zou zijn met iemand anders dan de verzoeker. De verzoeker betoogt tevens dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is gemotiveerd waar enerzijds wordt gesteld dat het Belgische recht van toepassing is om vervolgens te stellen dat het Nederlands wetboek van Strafrecht bigamie verbiedt. De verzoeker benadrukt voorts dat zijn echtgenote de Nederlandse nationaliteit heeft, terwijl hijzelf de Nigeriaanse nationaliteit heeft, en er zodoende niet valt in te zien waarom overeenkomstig artikel 46 van het WIPR het Belgische recht van toepassing zou zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat op 28.08.2018 via de gemeente Antwerpen een bijlage 19ter werd ingediend op naam van A., D. O., geboren op (...)1978, van Nigeriaanse nationaliteit, om zijn echtgenote, J. S. L., geboren op (...) 1971, van Nederlandse nationaliteit te vervoegen.

Betrokkene en de referentiepersoon zijn gehuwd te Nigeria dd. 10.03.1917.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon nog steeds als wettelijk samenwonende staat geregistreerd met de heer O. A. E.-S. (RR: ...).

Deze wettelijke samenwoning is door geen van beide partijen opgezegd.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21.

Overwegende dat volgens art. 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat in dit geval rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, overeenkomstig artikel 3, §2, 1° van het wetboek van internationaal privaatrecht;

Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt voor Belgische onderdanen (artikel 147 van het burgerlijk wetboek: men mag geen tweede huwelijk aangaan vóór de ontbinding van het eerste).

Het is in Nederland verboden om met meer dan één persoon getrouwd te zijn. Het met twee partners gehuwd zijn heet officieel ‘bigamie’. Bigamie is strafbaar gesteld in artikel 237 Wetboek van Strafrecht.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen A. D. A. en J. S. L. afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.”

De gemachtigde heeft aldus vastgesteld dat de verzoeker, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft, het verblijfsrecht heeft aangevraagd in functie van zijn echtgenote (de referentiepersoon), die de Nederlandse nationaliteit heeft. De gemachtigde geeft aan dat beiden op 10 maart 2017 zijn gehuwd te Nigeria en stelt vast dat de referentiepersoon volgens het rijksregister nog steeds als wettelijk samenwonend is geregistreerd met de heer O. A. Tot dusver vinden deze vaststellingen steun in de stukken van het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de heer O. A. de Nigeriaanse nationaliteit heeft en dat de wettelijke samenwoning van de heer O. A. met referentiepersoon op 26 mei 2014 werd geregistreerd te Antwerpen. De heer O. A. diende vervolgens in het kader van deze wettelijke samenwoning een verblijfsaanvraag in en werd uiteindelijk in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 3 maart 2020.

In de bestreden akte overweegt de gemachtigde dat rekening moet worden gehouden met “*de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, overeenkomstig artikel 3, §2, 1° van het wetboek internationaal privaatrecht*”. Het betreffende artikel 3, §2, 1°, van het WIPR handelt over de nationaliteit van een natuurlijke persoon die twee of meer nationaliteiten heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter geenszins dat één van de betrokkenen (met name de verzoeker, de referentiepersoon en de heer O. A.) twee of meer nationaliteiten zou hebben. Bovendien is het geheel onduidelijk wat wordt bedoeld met “*de echtgenoot van de verzoekster*”. Wordt hier de echtgenoot/wettelijke samenwonende partner van de vrouwelijke referentiepersoon bedoeld (die ten onrechte als “*verzoekster*” wordt bestempeld) of gaat het om de echtgenote van de verzoeker zelf?

Echter, wat er ook bedoeld wordt met deze zinsnede, vast staat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van de verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft terwijl de wettelijk samenwonende partner (en dus niet de echtgenoot) van de referentiepersoon, de heer O. A., de Nigeriaanse nationaliteit heeft. In de mate dat de gemachtigde, in toepassing van artikel 46 van het WIPR, oordeelt dat de Belgische wet van toepassing is met betrekking tot de voorwaarden van de geldigheid van het in Nigeria afgesloten huwelijk tussen de verzoeker en de referentiepersoon, gaat de gemachtigde dan ook niet uit van de juiste feitelijke gegevens. Bijgevolg geeft ook de vaststelling dat het Belgische Burgerlijk Wetboek polygamie verbiedt voor Belgische onderdanen, geenszins blijk van een deugdelijk onderzoek van de feitelijke en juridische aspecten van het dossier.

De gemachtigde motiveert verder tevens dat bigamie in Nederland verboden is en strafbaar is gesteld in artikel 237 van het Wetboek van Strafrecht van Nederland. In de mate dat de gemachtigde zodoende van oordeel is dat de Nederlandse referentiepersoon zich heeft bezondigd aan bigamie en dat haar huwelijk met de verzoeker in Nigeria een bigaam huwelijk betreft, merkt de Raad samen met de verzoeker op dat het administratief dossier geen enkel stuk bevat waaruit zou kunnen blijken dat de referentiepersoon, mevrouw J. S. L., op het moment van de huwelijksluiting te Nigeria op 10 maart 2017, reeds was gehuwd met een andere persoon. Waar de gemachtigde verwijst naar de te Antwerpen afgesloten wettelijke samenwoning van de referentiepersoon met de heer O. A. en waar hij stelt dat deze wettelijke samenwoning niet werd stopgezet, merkt de Raad op dat ‘bigamie’ naar Nederlands recht enkel ziet op de situatie dat een persoon tegelijkertijd met meerdere andere personen door het huwelijk is verbonden (*cf.* artikel 33, boek I, van het Burgerlijk Wetboek van Nederland). Artikel 237 van het Wetboek van Strafrecht van Nederland, waarnaar in de bestreden akte wordt verwezen, bepaalt de strafmaat voor een persoon die opzettelijk een dubbel huwelijk aangaat en voor de persoon die een huwelijk aangaat, wetende dat de wederpartij daardoor een dubbel huwelijk aangaat. Ook hier is het duidelijk dat het om een dubbel “*huwelijk*” moet gaan. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier enkel blijkt dat de referentiepersoon in België een wettelijke samenwoning heeft afgesloten die nog niet (actief) is stopgezet en aangezien uit niets blijkt dat de referentiepersoon nog met een andere persoon dan de verzoeker door een huwelijk is verbonden, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde de voorliggende feiten foutief heeft beoordeeld waar hij gewag maakt van bigamie naar Nederlands recht.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet berust op een zorgvuldige feitenvinding. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook aangetoond.

De Raad benadrukt tot slot nogmaals dat de hierboven vastgestelde vernietigingsgronden de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om het huwelijk tussen de verzoeker en de referentiepersoon niet te erkennen in België onverlet laten. Het beroep tegen deze beslissing, die wordt vermeld in de bestreden

akte, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de familierechtbank. De Raad doet dan ook geen uitspraak, in deze of in gene zin, over de rechtsgeldigheid van de voorliggende Nigeriaanse huwelijksakte (cf. artikel 27, §1, van het WIPR), doch stelt enkel vast dat de gemachtigde de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE